

PETR JANDA 75

JEŠTĚ DRŽÍM POHROMADĚ

Supraphonline

Guru českého bigbítu Petr Janda oslaví 2. května 2017 pětasedmdesátiny. Ideální příležitost připomenout jeho sólové projekty, které vznikaly mimo skupinu Olympic. Speciální kompilace obsahuje celkem jednadvacet písní. Hity i dosud nevydané snímky.

- Guru českého bigbitu Petr Janda oslaví 2. května 2017 pětasedmdesátiny. Ideální příležitost připomenout jeho sólové projekty, které vznikaly mimo skupinu Olympic. Speciální kompilace obsahuje celkem jednadvacet písní. Hity i dosud nevydané snímky.

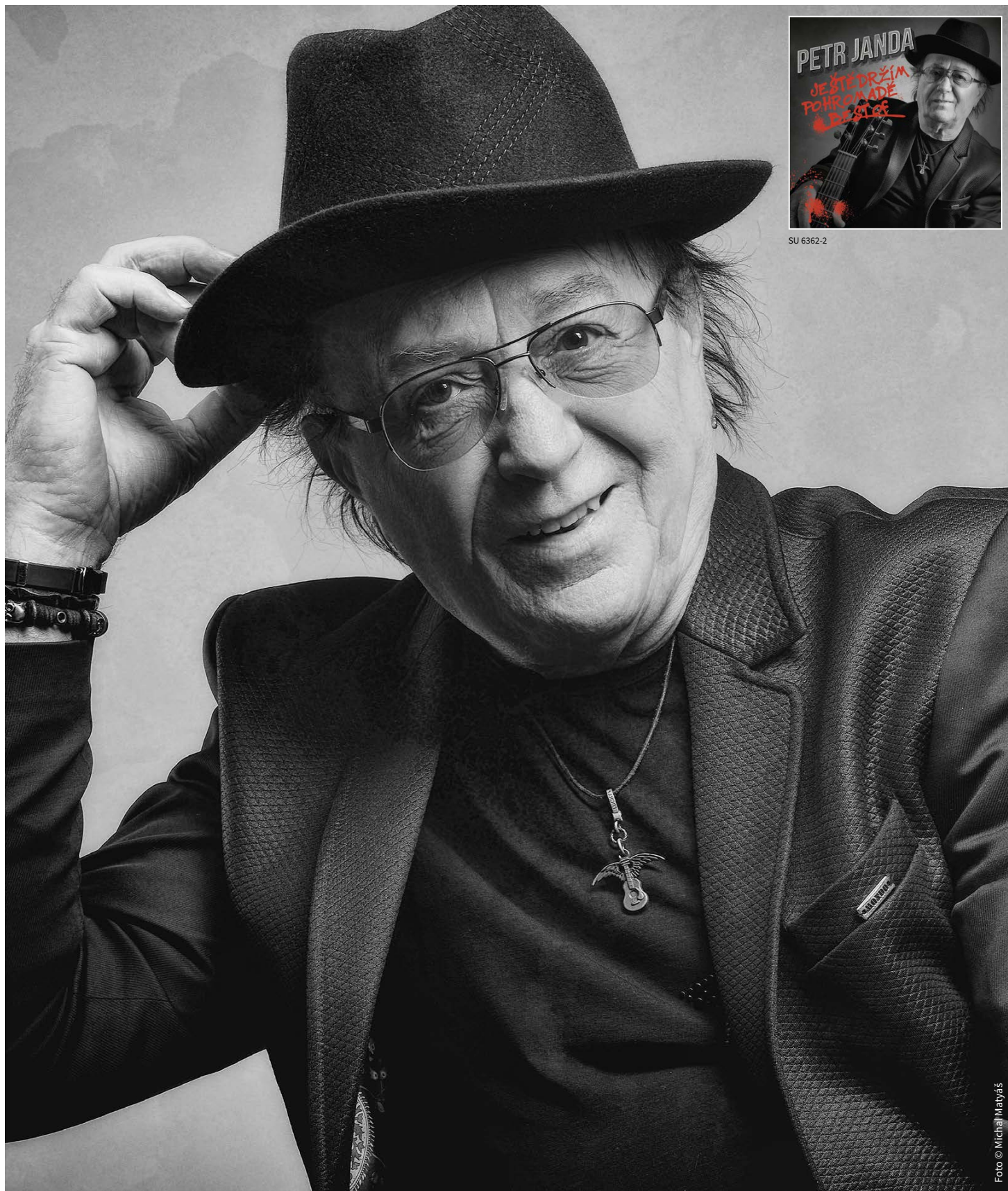
Květnové půlkulaté narozeniny jsou pravým důvodem poprvé shrnout Jandovu neolympickou tvorbu! Kompilace přináší to nejlepší z období po roce 1985, kdy se hitově osamostatnil v duetu s Petrou Janů. Od té doby opravdu „jede dál“, ať už to byla dvě sólová alba z let 1998 a 2008, mimořádný projekt Kulhaví poutníci, instrumentální

spolupráce s jinými skvělými kytaristy Lubošem Andrštem a Lubomírem Brabcem, duety s dcerou Martou, znovu s Petrou Janů či rockovým kolegou Alešem Brichtou nebo v zajímavém triu s Brichtou a countrymanem Jakubem Smolíkem.

Výběr nabízí také dosud nevydané snímky z archivu Petra Jandy, například jeho

verzi titulní skladby pro muzikál „Ať žije rokenroll“, nebo část loňského koncertního vystoupení v bostonské Berklee School of Music, kde zazněla také kultovní Želva. Autor výběru Oldřich Zámotný sestavil výborně poslouchatelnou jednadvacítku skladeb, dokumentujících Jandovu jedinečnost kompoziční, instrumentální i pě-

veckou. Jeho vlajkovou lodí je samo sebou Olympic, ale také jeho sólové písně rozhodně stojí za to. O tom všem se přesvědčíte ve vzpomínkovém bookletu, doplněném speciálními fotografiemi, ale vůbec nejlépe poslechem tohoto výběru. Ten totiž jasně dokazuje, že Petr Janda – od mládí řečený Django – drží pohromadě vskutku festovně.

TOMÁŠ KLUS A JEHO CÍLOVÁ SKUPINA ŽIV JE

Tomáš Klus se po roční pauze vrátil na podzim 2016 na koncertní pódia a během Recyklus Tour po českých a slovenských městech natočil živou desku toho nejlepšího, co na koncertech zaznělo. „V rámci Recyklus tour jsme nahráli několik koncertů, abychom měli z čeho vybírat. Kouzlo živého záznamu totiž spočívá i v tom, že na desce může „uvíznout“ i něco zcela nečekaného,“ říká ke svému novému, vůbec prvnímu živému albu Tomáš Klus. 2CD Tomáš Klus a jeho Cílová skupina ŽIV JE vychází v exkluzivní distribuci Supraphonu.

Live album Tomáš Klus a jeho Cílová skupina ŽIV JE přináší kromě neopakovatelné atmosféry koncertů také Tomášovy starší písničky, které mu pomohli vybrat jeho fanoušci ještě před začátkem koncertní šňůry, v úplně novém aranžmá. Přesně v souladu s filozofií Recykusu, kterou je recyklování a bilancování: „Recyklus беру jako takové bilanční pole čerstvého třicátníka, kdy mám možnost sám sebe dát do pořádku. Zjistit, co ze starého já už není potřeba, co šetrně zlikvidovat a z čeho naopak znovu vzejít,“ vysvětluje Tomáš Klus. Na desce nechybí ani úspěšný singl s názvem Dobré ráno a bonusová mantra.

„Vlastně jsem po živém záznamu nikdy moc netoužil, vzhledem k tomu, že mým snažením je učinit z každého jednoho koncertu jedinečný zážitek, ale dost bylo mě. Tahle deska je svědectvím a díkuvzdáním

Cílové skupině, formaci jedinečných muzikantů, exemplářů nelidskosti i humanity v čele s kapelníkem Brno Jiřím Kučerovským, Janem Lstibůrkem a Petrem Škodou. Těmto pánům jsem vděčný za to, že si můžu dělat co chci a stejně vždycky spadnu do měkký hudební peřinky, protože oni, na rozdíl ode mne ví, co dělají. S láskou a ústou k nim a jejich umu spatří světlo světa Živ je, aby bylo jasno,“ dodává Tomáš Klus.

Cílová skupina hraje na albu, stejně jako na koncertech, ve složení Tomáš Klus (zpěv, kytara, skladba), Jiří Kučerovský (kytary, zpěv), Jan Lstibůrek (basová kytara / kontrabas a klavír), Petr Škoda (bicí nástroje). Poslech nového CD je možné zkombinovat s návštěvou některého koncertu aktuální jarní části Recyklus Tour, které od března do června navštíví 12 českých a 3 slovenská města.

Foto © David Podrabský

Foto © Petr Hřícko

8590233012052

Supraphonline

VIDEO

LUBOŠ ANDRŠT & ENERGIT ŠÍP ČASU

Luboš Andršt & Energit jsou na domácí (nejen) bluesrockové scéně skutečným pojmem a známkou prvotřídní kvality. O to víc politováníhodný je fakt, že jejich připravovaný debut v roce 1973 tehdejší, režimu poplatné vedení Supraphonu poslalo místo vydání k ledu. Nyní, více než čtyřicet let poté se album dočká svého znovuvzkříšení! Jako skvělá vzpomínka – a také jako pocta předčasně odešlému baskytaristovi Vladimírovi Padrůnkovi – vyjdou aktuální verze skladeb, se zachováním hudebního ducha té doby v pátek 7. dubna pod názvem Time's Arrow. Slavnostní křest alba pak proběhne 3. května v pražském klubu Vagón.

„Na koncertech nám často říkali kamarádi i fanoušci, že bychom tyhle věci, které nikdy nevyšly, měli natočit. K tomu se přidal Standa Padrůnek, Vládův starší brácha, který navrhl, že by rád nějakou Vládovu připomínku podpořil. Měl za to, že hraní v Energitu byla jeho nejšťastnější éra, kdy ještě neměl žádné zdravotní problémy,“ vzpomíná Luboš Andršt na první impulsy k realizaci alba.

Z původních, v roce 1973 nahranych demoverzí na něm najdeme celkem čtyři písně – Blue Dance, Freedom, Loneliness a Moth (Noční motýl). „Když jsem se v roce 1991 dozvěděl, že Vláda Padrůnek v nečlých čtyřiceti letech umřel, hodně mě to sebralo. Sedl jsem si s akustickou kytarou

a začal si Motýla hrát. Ale trochu jsem ho změnil, a abych to nezapomněl, nahrál jsem si novou verzi na DATku. Když jsme Motýla teď chtěli natočit, vzpomněl jsem si na to, kazetu jsem našel a ukázalo se, že nahrávka je tak dobrá, že ji klidně můžeme použít,“ vzpomíná Andršt.

Zbývající dvě písně, tedy Imprints a Time's Arrow pak vznikly coby vzpomínky na předčasně zesnulého baskytaristu. „Imprints jsem natočil v roce 1992. Když si Vláda zakouřil, rád říkal, že lítá – podobně jako když šaman opustí své tělo a odletí do volného prostoru. Představil jsem si svou volnou duši, jak cestuje stratosférou od severu na jih. Původně jsem skladbu nahrál na sampler Czech Masters of Rock Guitar,

ale bylo to tenkrát uděláno horkou jehlou. Využil jsem proto šanci si s tím pohrát a mít tuhle věc na vlastním albu. Skladbu Time's Arrow jsem napsal v současnosti jako vzpomínku na Vládu a použil v ní hudební prvky, které měl rád,“ vysvětluje Andršt.

Potvrzuje tak skutečnost, že dnešní rekonstrukce je svým způsobem poklonou tehdejšímu lidem a muzice, když emigrace původních členů Energitu Ivana Khunta a Jaroslava „Erno“ Šedivého a úmrtí Vladimíra Padrůnka zhatila šance natočit Time's Arrow dříve.

Současná sestava Energitu, kterou tvoří Jan Holeček (zpěv, varhany Hammond), Vladimír Kulhánek (baskytara) a Jiří Zelenka (bicí), však dokázala nahrát album,

které je jak zásadním posloucháním pro pamětníky, tak vítanou školou pro mladé zájemce o ukázkou z toho nejlepšího, co náš rock nabízel.

Je to tak vlastně jakési „vintage“ poslouchání, když jsou vstupní prvky historizující, ale výsledek atraktivně současný. V kombinaci s obsáhlým bookletem, čítajícím mimo jiné rozhovor Ondřeje Bezra s Lubošem Andrštem, a sadu archivních i nových fotografií Alana Pajera, se pak jedná o opus uzavírající kruh. Opus, který oplývá zcela mimořádnou historií vzniku, a zároveň rezonuje a má co říct i bezmála půlstoletí poté, co měl původně vzniknout...

VLADIMÍR MIŠÍK OHLÉDNUTÍ

Vladimír Mišík s velkou slávou oslavil kulaté sedmdesáté narozeniny. K té příležitosti měl premiéru nový dokumentární film režisérky Jitky Němcové Nechte zpívat Mišíka, a také vyšla jubilejní edice jeho slavné první sólové desky, mezi příznivci dnes známé podle už nesmrtelného hitu Stříhali dohola malého chlapečka. Supraphonem byl Mišík oceněn Jubilejní diamantovou deskou. Právě ohlédnutí za letošním jubileem, výpravná reedice kultovního alba a dokument jsou i hlavními tématy našeho rozhovoru.

Posloucháte někdy svoje starší nahrávky?

Neposlouchám. Dokonce ani v případě tehle reedice jsem zatím neměl čas. Dělal jsem asi dvacet rozhovorů, do toho jsem měl koncerty, takže když jsem z vydavatelství dostal to CD, jen jsem si ho přinesl domů. Ale rozhodně se na něj chystám, zajímá mě porovnat si ten zvuk s tím jak si ho pamatuji. Protože gramofon už dávno nemám.

Mnozí si ho dnes znovu kupují, a vaše reedice je ostatně k dispozici jak na CD, tak znovu na vinylu...

To je také moc dobře. Aspoň má Supraphon co prodávat (smích). Mně se ten tradiční zvuk vždycky líbil víc, je takový „měkčí“ než ten digitální. S kapelou se také pořád snažíme natáčet do pásu, i poslední desku Ztracený podzim jsme tak točili. Ne, že bychom byli tak staromilní, ale právě kvůli tomu zvuku.

Album, známé spíš jako Stříhali dohola malého chlapečka, je mnohdy mylně považováno za debut Etc..., ale ve skutečnosti ale vzniklo jako vaše sólové. Proč? Pokud vím, skupina Etc... už v té době existovala?

Ano, my jsme v té době už zkoušeli. Ve chvíli, kdy ta nabídka od Hynka Žalčíka přišla, jsme ještě ani neměli první koncert. A chyběl nám materiál. Měl jsem ale písničky, které jsem hrál s Honzou Hrubým a Vládou Mertou, říkali jsme tomu ČDG neboli Čundrgrunt. To ale bylo jen s akustickou kytarou, s Etc... jsme je zatím ani nezkoušeli. Takže sólová deska vyplynula ze situace. Jsou tam sólové písničky, skladby, které jsme pak zkoušeli i s Etc... a také v té době čistě studiové záznamy. I proto je se mnou nahrávala studiová sestava, ve které byl kytarista Pavel Fořt, baskytarista Vláda Padrůněk nebo saxofonista Honza Kubík.

O sólovém hraní jako akustický písničkář jste nikdy nepřemýšlel?

Ne. Spíš jsme ČDG všichni měli jako „doplňkovou činnost“, i když v počátcích Etc... jsme koncertovali asi i častěji. Mě hlavně bavilo hrát s ostatními. Vláda Merta je geniální básník a skvělý muzikant, a v té době mě hodně inspiroval. Ostatně chodil jsem tehdy i na koncerty dalších písničkářů ze sdružení Šafrán. Na ČDG pro mě bylo nejlepší to, že jsme zásadně nezkoušeli, takže když jsem měl nějaký nápad na písničku, rovnou jsem si ho ověřil na reakcích publika. Mnoho těch skladeb, už vyzkoušených před lidmi, jsme pak hráli s Etc... Navíc to bylo zábavné.

Tušíte, jak došlo k tomu, že posluchači to album začali označovat podle jeho nejslavnější písničky?

To je docela zvláštní. Na obalu bylo jen moje jméno, sama deska žádný název neměla. Písnička Stříhali dohola malého chlapečka ale až osudově u lidí „zabrala“, bylo to v době, kdy to kluci s dlouhými vlasy vůbec neměli jednoduché. A když například

odcházeli na vojnu, tak to pro ně byla skoro hymna. Když jsem poprvé tu báseň pana Kainara četl, silně mě to zasáhlo, protože se mi okamžitě vybavila vzpomínka na mládí. Máma mě vždy posílala ostříhat k takovému starému holiči, bylo to tam takové podobné olezlé, i ty jeho nůžky už toho dost zažily. Tahalo to s nimi a bolelo. Nenáviděl jsem to, a po letech se mě to znovu dotklo.

Jak vzpomínáte na tu neradostnou dobu, kdy album vznikalo? Normalizace byla v plném proudu, skupiny s anglickými názvy je musely počesťovat, dříve slavní rockeři často nastupovali jako doprovodní muzikanti k popovým hvězdám, aby se vůbec uživilí?

Já už jsem si to užil předtím s Flamen-gem. Natočili jsme Kuře v hodinkách, a protože tehdy výrobní lhůty trvaly přinejmenším rok, skupina se vydání desky nedožila. Muzikanti se pak rozutekli do Semaforu i jinam. Ale přes to všechno jsme s Etc... poskrovnou začali. Koncertů ze začátku nebylo moc, hráli jsme i po hospodách. Než jsme

se trochu zavedli, tak to nejhorší období přešlo, a když vyšla druhá deska, hráli jsme už i v celkem velkých sálech. Ale i když jsme měli různé dílčí problémy, nikdy jsme přece jen nebyli vyloženě underground.

Nové vydání se od původního liší obalem. Co tehdy vadilo nejvíce?

Na zadní straně měl být původně sleeve-note od Jiřího Černého. Ten se pak ale nějak dostal do nemilosti, a tak to vyšlo bez něj. A některé původní návrhy rovnou skončily v trezoru. Je dobře, že když Supraphon připomíná reedicemi ta původní vydání, že i na tyhle věci nezapomíná. Výborné jsou i remasteringy, i když zrovna tahle deska byla obdivuhodně dobře nahaná už tehdy. Každý to štěstí neměl.

Kromě reedice k vašemu jubileu vznikl i pozoruhodný dokument. Jak jste s ním spokojený?

Chtěl jsem se už u pracovní verze. Pak už jsme jen drobně upravovali použitou hudbu, nějaké další zásahy vůbec nebyly

potřeba. Tu premiérovou projekci v kině Oko jsem si vyloženě užil, a pozval jsem tam i svoje znovunalezené americké bráchy, takže pocit jsem z toho měl skvělý. Bylo to určitým způsobem dojemné – ve filmu se všichni dozvědí, jak to vlastně s mým tátou a s nimi je.

Jak se vám líbil režijní záměr, že v dokumentu budete rozmlouvat ke slepicím, která vyrostla z Kuřete v hodinkách?

To byla roztomilá fabulace, proč ne? Byl to dobrý nápad, jak se vyhnout v podobných filmech obvyklým „mluvícím hlavám“. Zároveň to doplnilo tu zvláštní atmosféru – Jitka Němcová mluvila o inspiraci Chagallovy obrazy. Pojetí „neseriózního“ dokumentu mě nadchlo.

SEMAFORSKÝ JONÁŠ SE VRACÍ NA VINYL, CD I JAKO DIGITÁLNÍ DOWNLOAD!

K 55. výročí premiéry legendárního představení *Jonáš a tingl tangl* vychází na vinylu, CD i digitálně mimořádná jubilejní edice původních nahrávek divadla Semafor. Remasterované vydání na CD a LP spojuje dvě EP desky písničků Jiřího Suchého a Jiřího Šlitra z představení *Jonáš a tingl tangl* (1962) a *Jonáš a dr. Matrace* (1969). Supraphon přebal alba ozdobil jedinečnou dobovou grafikou výtvarníka Karla Vilguse.

„Vývěste fangle na tingl tangle / Protože Jonáš, Jonáš už je tu...“ rozeznělo se z prken divadla Semafor v roce 1962. Divadla, které tehdy bez stálé scény kočovalo takřka stejně jako o století dříve jeho šantánové předchůdci. A sláva zaslých scén se znovu rozzářila. Zrodila se nejslavnější divadelní postava Jiřího Suchého, jejímž prostřednictvím složil poctu všem zapomenutým zpěvákům vaudevillových divadel a kabaretů.

Jonáš a tingl tangl divadlu Semafor přinesl nadšené kritiky, beznadějně vyprodaná představení a především naprosto zásadní moment – z dosavadního dvorního skladatele Semaforu Jiřího Šlitra se poprvé stal herec. Inicialy S+Š se tak postavily vedle zavedené značky V+W.

Měl jsem doma mince / Byly po mamince / Mého nevlastního strýce / Z mincí na mne civí / Císař jako živý / Škoda že jich nemám více... znělo ze všech gramofonů od Aše po Košice k nemalému údivu obou autorů. Vždyť Suchý napsal text během večírku jako sázku a Šlitrovi melodii našel zahrozenou v koši.

„Nikdy jsme nevyhlašovali žádné programy. Chtěli jsme jen být přirození a vyslovovat, co

jsme cítili,“ vysvětluje Jiří Suchý, zatímco na pultech knihkupectví se prodává libreto *Jonáše* spolu s dalšími semaforovými hrami v nákladu téměř třiceti tisíc výtisků. Singly s písničkami mizí z obchodů rovněž po tisících, hudební leitmotiv hry, píseň *Vývěste fangle*, zní denně z rozhlasu jako znělka pořadu *Gramotingtangl*. Citace z *Jonáše* lidověji a melodie žijí natolik svým životem, že veřejnosti probíhá emotivní debata, zda *Klementaj*n vyzní lépe v doprovodu orchestru Ferdinanda Havlíka nebo Karla Vlacha.

Televize sice zaspala a nenatočila žádný obrazový záznam představení, nicméně Miloš Forman, který zkoušku *Jonáše* zachytil už ve filmu *Konkurs*, začíná připravovat filmovou verzi. Šlitr v roce 1965 spokojeně vypráví Lubomíru Dorůžkovi: „Jedna sekvence, kterou jsme skoro na černo točili na ulicích západního Berlína ještě s Milošem Berglem, je už hotova. Další sekvence máme točit v Moskvě, v Paříži, v Londýně a v New Yorku...“

Z filmu nakonec sejde, údajně na něj ve státní pokladně nejsou peníze. To už jsou S+Š po takřka dvou stech padesáti reprízách hrou natolik unaveni, že ji stáhnou z reper-

toáru a lidé před divadlem podepisují petici, aby si to rozmysleli. Nakonec tedy přeci jen pod tlakem veřejnosti vymyslí kompromis a v květnu 1969 uvádějí volně pokračování: *Jonáš a dr. Matrace*. Kritikové novinku chválí jen opatrně a nostalgicky vzpomínají na první hru, ovšem v Semaforu je večer co večer beznadějně vyprodáno a lidé bouří smíchy. Ale někdy také zvažní, například když *Jonáš* začne zpívat: *Náhle si nebe kleklo / Na poraženou zem / Aniž by se co řeklo / Smrt zjevila se všem*. Není divu, vždyť uběhlo jen několik měsíců, kdy armáda Varšavské smlouvy vtrhla do Československa a přízrak války hrozil znovu skutečným obrysem. *Aniž by se co řeklo / Pohašla slunce zář / Rozpoutalo se peklo / A bůh si zakryl tvář...*

Přichází smutná symbolika – prvním *Jonášem* Jiří Šlitr na jevišti Semaforu vstoupil, s druhým *Jonášem* z něj odchází. Tentokrát navždy. Po pouhých třiapadesáti reprízách jeden z nejoriginálnějších českých skladatelů a komiků tragicky umírá. Právě vychází gramofonová deska s písničkami ze hry. Dvě musely být uloženy do trezoru, protože Pražské jaro definitivně končí

a některé texty budou v příštích dvaceti letech nepřipustné. Jiří Suchý zvažuje, zda má vůbec v divadle pokračovat, ale vždyť přece právě on už o pár let dříve konstatoval: „Nedovedu si představit, že bych mohl žít bez umění. Tím méně tvořit.“ A v téže době vydává knihu s verši: *Až najdu pramen Mississippi / Až najdu pramen řeky Swane / Snad najdu taky / Pramen živý vody / Tj vody která budí unavený / A křísí mrtvý k životu*.

Semafor bude žít dál. Jiří Šlitr z něj vlastně nikdy neodjede. Stejně jako *Jonáš*.

Někdy je zkrátka život pes. Ale někdy zas tu krásu ani nelze popsat slovy. Takže...

„Vývěste fangle na tingl tangle / Protože Jonáš, Jonáš už je tu...“

Jubilejní album **JONÁŠ A...** (s dobovými nahrávkami písní ze dvou slavných a dnes již legendárních představení divadla Semafor) vychází v pátek 21. dubna 2017 na LP desce, CD a dostupné bude také digitálně skrz iTunes, Google Play, Spotify, Deezer či domácí Supraphonline.

Foto © Ivan Englich

JIŘINA FIKEJZOVÁ

SLAVÍ ŽIVOTNÍ JUBILEUM!

„Tak půvabná a svěží“ byla první písní královny českého textu paní Jiřiny Fikejzové, která 13. dubna oslavila neuvěřitelných 90 let!

Textařka Jiřina Fikejzová se narodila 13. dubna 1927 v Lomu u Mostu jako Jiřina Henzlová. Na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy vystudovala psychologii a sociologii. V 50. letech byla sprinterkou československé národní reprezentace. Léta pracovala ve vydavatelství Supraphon jako dramaturgyně. Působila jako členka odborných porot různých domácích i zahraničních hudebních festivalů. Už jako studentka střední školy se začala věnovat psaní písňových textů, spolupracovala s Karlem Vlachem a později s Tanečním orchestrem Československého rozhlasu.

Během života otextovala 240 písní pro přední české zpěváky. Vydavatelství Supraphon přichází s gratulací k jubileu paní Jiřiny Fikejzové se zbrusu novým výběrem dvadvaceti písní „Řekni, kde ty kytky jsou“. Kompilaci toho nejlepšího z celé tvorby sestavil pro svou maminku muzikant Daniel Fikejz. Nebyl to dozajista snadný úkol, ale nakonec posluchače alba čeká necelých 72 minut mimořádného zážitku! Od klasických hitů v podání Karla Gotta (např. Každý jednou velkou lásku potká), Heleny Vondráčkové, Waldemara Matušky, Judity Čerovské, Marie Rottrové až po nové verze písní v podání Ireny Kristekové (Co dál) a Martina Chodúra (např. Za rok se vrátím). Posledním songem výběru je titulní „Řekni, kde ty jsou“ v nádherném podání Marty Kubišové, jež písní dala nový rozměr.

Jiřina Fikejzová vydala autorská alba: Hodina hvězd (1970), Den žen/ Den mužů (1978), Jevišťe slov (1991), To mám tak ráda – profilová deska Supraphonu (2002). Vyšla jí sbírka textů a poezie pod názvem Slova (1987) a vydala autobiografickou knihu Povolání: textařka a v roce 2009 její pokračování Povolání textařka... v důchodu?

CLARINET FACTORY MEADOWS

Skupina Clarinet Factory vydala nové CD Meadows. Album, které vychází u belgického vydavatelství a v ČR distribuuje Supraphon, nabízí inspiraci Japonskem a moravským folklorem nebo spolupráci s Danem Šoltísem, bubeníkem jazzové skupiny Vertigo.

Clarinet Factory nejsou úplně standardní skupinou, jak ji známe z pop music, která by po vydání alba vyrazila na turné. Jak u vás vypadá obvyklá koncertní praxe?

Je mnohem pestřejší. Je běžné, že na jednotlivých vystoupeních hrajeme odlišný repertoár, který vždy volíme podle konkrétního prostoru a toho, co se do něj hodí. Často spolupracujeme se symfonickými orchestry nebo připravujeme speciální projekty. Navíc to není naše obživa, nejsme na Clarinet Factory existenčně závislí, všichni zároveň hrajeme v orchestrech nebo učíme. Je to naše hobby i osobní priorita, ale zároveň nás nic nenutí hrát za každou cenu a jakýchkoli podmínek.

Jakým způsobem jste připravovali materiál pro album Meadows?

Naše skladby pokaždé vznikají různým způsobem. Občas někdo přišel už se zcela hotovou písničkou, jindy přinesl jen základní nápad, na kterém jsme dál pracovali a společně jsme ho dotvořili. Několik jich dostalo definitivní podobu až na koncertech – skladba si vždy „sama řekne“, co potřebuje. Na pódiu nás napadá spousta nových věcí, a zároveň si rovnou ověřujeme, zda fungují nebo ne. I skoro všechny nové skladby jsme nejprve hráli koncertně, než jsme s nimi šli do studia.

Ale máme na albu i jednu, která vznikla jako improvizace přímo ve studiu a pak už jsme ji jen dohráli.

Rádi spolupracujete s dalšími kolegy – s Trabandem, v projektu Eternal

Seekers s Lenkou Dusilovou a Beatou Hlavenkovou, hostovali jste u Tata Bojs či Václava Neckáře... Vy sami jste si na album hosty volili podle čeho?

Většinou podle potřeby, toho, co jsme chtěli do skladeb doplnit. Ale třeba se sborem Grúnik to vzniklo tak, že jsme asi před třemi lety hráli na koncertě s Ivou Bittoovou, a ona je tam měla jako hosty. A nám se hodně líbilo, jak zpívali, ten jejich styl. Když jsme začali pracovat na desce, shodli jsme se, že je v jedné ze skladeb vyloženě slyšíme. Nebylo to snadné zrealizovat, tak jsme je nakonec využili ještě v dalších dvou písních. Dojeli jsme si za nimi, a za jedno odpoledne to nahráli.

Skutečně hvězdným hostem je Joe Acheson z Hidden Orchestra. Jak jste se s ním potkali?

Při vzniku předchozí desky, která byla tak trochu dítětem Josefa Sedláčka. Původně mělo jít o album remixů našich skladeb, ale nakonec vzniklo dvojalbum, kde jsou i původní skladby. Joe nám udělal remix a dokonce ho i s kapelou realizoval na koncertech, a nám to přišlo jako jedna z nejzdařilejších, nebo řekneme nám muzikantsky i lidsky nejbližších úprav. Pak jsme s Joem ještě několikrát setkali, a pozval nás i na koncert do Londýna, kde jsme hostovali. Z toho vyplynulo, že chceme zkusit, jak by to fungovalo opačně, tedy že by on hostoval nám. Nakonec to dopadlo tak, že se podílel na podobě a dotvářel na desce zvuk čtyř skladeb. Zvolil způsob, který je mu v současnosti hodně blízký, protože pro Hidden Orchestra pořizuje tzv. fields recordings,

tedy různé přírodní nahrávky, a dále je pak upravuje. A zároveň i skládá hudbu například pro BBC nebo Britskou knihovnu, což se nám zdálo pro naši spolupráci vhodnější. Takže nakonec za námi přiletěl, běhali jsme v okolí Okeře a sbírali zvuky.

Jaké konkrétně tam máte?

Hlavně zvuky z přírody, ale i třeba zachycení jedoucího vlaku nebo kroky tanečnicků. Přirozeným způsobem pak těmi upravenými náběry? obohatil aranžmá skladeb. A zároveň také upravil sound klarinetů.

Na albu jste přizvali i brilantního jazzového bubeníka Dana Šoltise. K tomu došlo jak?

To vzniklo z návnosti na předchozí nahrávání. Ve chvíli, kdy jsme už měli sbor Grúnik a Joe Achesona, skladby získaly mnohem širší zvukové spektrum. Takže naopak ty, ve kterých Joe nebyl, si samy řekly o doplnění, a shodli jsme se, že jim prospěje rytmika. Nešlo o náhodu – my už jsme se s Danem potkali v Eternal Seekers a zjistili, že jeho hra nám velmi vyhovuje. Dokonce pak i s Clarinet Factory na koncertě vystoupil. A to, co nám ve studiu nahrál, se nádherně potkalo a prolulo s tím, co už jsme tam měli. Doufáme, že se teď na koncertech budeme potkávat častěji.

Mnoho interpretů dnes k nahrávání přistupuje jako k výzvě. Hledají nová studia, zkoušejí nové producenty. Co bylo tentokrát nové pro vás?

Pořídili jsme si a poprvé na albu použili kontrabasový klarinet. Je to opravdu dost

velký nástroj, svým způsobem rarita, moc jich není. Náš zvuk se tím výrazně rozšířil o hluboké frekvence. Hlavně ve studiu to bylo hodně znát, protože jeho basový zvuk tam lze dobře sejmout. Je přirozený, nemusí se napodobovat efekty. Zatímco basklarinet má pořád jistá omezení, tady je k dispozici ještě jedna oktáva níž. Také jsme se snažili co nejvíce nahrávat bez střihů, co nejvíce „live“. Každý klarinet jsme ovšem zároveň snímali několika mikrofony a při následné postprodukci jsme s tím mohli dobře pracovat. Mohli jsme tak lépe využít báječnou akustiku a vybavení studia Sono.

Album u nás vydává Supraphon, ale v Evropě vychází na belgické značce Homerecords. Jak jste se do jejich portfolia dostali?

Předloni jsme se zúčastnili showcase vystoupení na veletrhu Womex, a přímo na místě nás oslovili. Nejprve požádali o schůzku naši manažerku, a pak nabídli, že pokud budeme mít nový materiál, že by ho rádi vydali. Supraphon se o naše předchozí tituly staral a stará velmi dobře a rozhodně jsme neměli důvod s ním nespolečně dál, ale zároveň jsme cítili určitý dluh zahraničním posluchačům, kteří se pohybují v žánru, na který se Supraphon příliš nezaměřuje. Nakonec tak došlo k dohodě a oboustranné spokojenosti. Label Homerecords nyní naše album nabízí v Beneluxu, ve Francii a dalších zemích.

DAVID MATÁSEK JAKO ROBIN HOOD

Legenda o udatném zbojníkovi, který bohatým bere a chudým dává, ožívá v nové nahrávce Supraphonu. Zvuková adaptace klasického románu Howarda Pyla vznikala od ledna v nahrávacím studiu DAMU na základě scénářů a v režii Ivana Rösslera.

David Matásek, Jan Kanyza, Tereza Bebarová, Miroslav Táborský, Pavel Rímský, Filip Blažek, Tomáš Juřička a řada dalších známých českých herců se podílelo na nahrávce o dobrodružstvích slavného zbojníka ze Sherwoodského lesa a jeho věrných druhů.

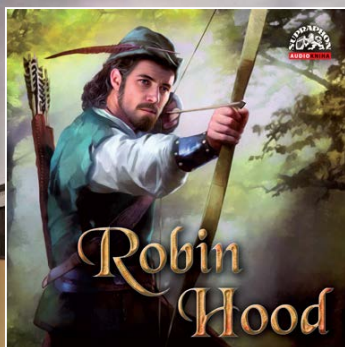
„Robin Hood je archetypální hrdina, je tu odvaha, spravedlnost, morálka a další záleži-

tosti. V dětské duši se tyhle hodnoty poprvé formují. Takže by tenhle příběh měl znát každý. Tedy – dospělí ho znají a k dětem se může dostat právě prostřednictvím audioknih,“ uvedl představitel Robina Hooda David Matásek a ještě dodal: „Jako představitel hlavní postavy jsem měl opravdu velkou plochu. S panem režisérem jsme o postavě před

natáčením mluvili. Občas jsme něco zkusili, zase si povídali a zkusili to třeba jinak. Naše představy se nakonec dobře sešly a nahrávka dopadla opravdu splavně. Krásné na téhle práci je, že vytváříme prostor pro imaginaci posluchače. V lese se mluví jinak, v hodovní síni se mluví jinak, na postavu, která je od vás dvacet metrů, se mluví jinak, než na ženu,

která stojí hned vedle vás. V dnešní době doslovnosti vyvoláváme potřebu představitivosti.“

Vynalézavá režie, skvělé výkony interpretů, scénická hudba Jiřího Strohnera a spousta zvukových efektů, přiřazuje tento titul k tomu nejlepšímu, co v oblasti mluveného slova v Supraphonu v poslední době vzniklo.

SU 6431-2

Supraphonline

DAGMAR PECKOVÁ V MAGICKÉM SVĚTĚ KURTA WEILLA

„K opeře nemůžeme přistupovat z pozice snobského odmítání. Nemůžeme psát opery, a zároveň bédovat nad nedostatky žánru. Musíme tím, co jeviště nabízí, naplnit vlastní ideál,“ napsal Kurt Weill roku 1926. To byl teprve začátek Weillova hledání nového hudebního žánru, který by nahradil klasickou operu. Úspěch Trígrošové opery mu dal za pravdu, prosazení nového žánru přišlo v pravou chvíli a zdá se, že i publikum na oživení opery přímo čekalo. Ona dobrodružná cesta, na kterou Weill dostal přesně 50 let, vedla z Německa přes Paříž do New Yorku a přinesla výrazné zjednodušení hudebního jazyka, inspiraci populární hudbou a jazzem a přenesení pěveckých úkolů na herce bez klasického pěveckého školení. Skutečná revoluce! A to je přesně výzva pro mezzosopranistku Dagmar Peckovou.

Pěvkyně Dagmar Pecková, jež hostovala na světových operních scénách a je spojována s Mozartem, Mahlerem i Bizetovou Carmen..., která se však nikdy nespokojí s akademismem a prázdnotou formou. Jeden z jejích snů, album písní Kurta Weilla, se stává skutečností 25 let poté, co ve Stuttgartské opeře ztvárnila hlavní ženskou roli v opeře Sláva a pád města Mahagony.

Proč právě hudba Kurta Weilla?

S hudbou tohoto skladatele je spojen můj debut na „západní“ scéně po sametové revoluci. V roce 1992 jsem ve Stuttgartské opeře ztvárnila hlavní ženskou roli ve Weillově opeře Sláva a pád města Mahagony, jejíž ústřední písní je Moon of Alabama, která byla nesčetněkrát zpracována a zná ji snad každý. Weillova hudba je velmi inspirativní. Spolu s Bertoldem Brechtem v nerozlučné dvojici ztvárnil umění obyčejného člověka a podařilo se mu přenést témata ze vznešených paláců a měšťanských salónů pozdního romantismu do obyčejných městských putyk, bordelů a zločineckých galerií. Obdiv k americké hudbě 20. let minulého století autora inspiroval a nacházíme u něj nepřehledné množství jazzových prvků. A právě to je charakteristický Kurt Weill. Je to tedy autor tzv. vážné hudby, když skládal symfonie? Je to autor operní, když skládal opery? Je to autor písňový nebo šansonový, když tvořil francouzské šansony k nerozeznání od typicky francouzských nebo první americké muzikály? Ano to vše je Kurt Weill.

Kdy jste poprvé zaznamenala Mackieho Messera?

Pamatujete si ten úžasný klip ze 60. let a Miloše Kopeckého? Koho by nezasáhl? A to jsem byla malé dítě a dodnes si na něj pamatuji. Pravda, z dnešního pohledu vidím, že to s Brechtem má málo společného a toto zpracování se odchyluje od původního záměru „flašinetáře – vypravěče“, ale vem to čert. Je to skvělé.

Čím vám příběh londýnského krále podsvětí tak imponoval?

Já si myslím, že právě díky Weillově hudbě žije Mackie Messer daleko delší život, než v činohře. Jedna melodie krásnější, než druhá... a navíc, právě zde je nejvíc patrný prvek obyčejného člověka. Příběh Mackieho se u Weilla jmenuje Trígrošová opera. Tedy

opera pro všechny. Jak vidíte, příběh anglického podsvětí mě nadchnul právě hudbou Weilla a lyrikou Brechta, jehož podtext je těžko přeložitelný.

Není pro vás, operní divu, kabaret příliš jednoduchou disciplínou?

Myslíte, že je kabaret odpočinková disciplína? Pro mě tedy ne. Zpěv, mluvené

slovo, tanec... světla, show, revue??? A já bych chtěla využít i jiných schopností ve mně ukrytých. Nepovažuji se jen za operní pěvkyni. To má příděch statiky a kredencičnosti. A to jsem nikdy nebyla a nebudu. Pokud si mě publikum pamatuje z mého ztvárnění Carmen, musí vědět, že jsem nikdy nebyla typická operní pěvkyně a nikdy mi nestačilo vyjadřovat se pouze hlasem.

Vždy tam bylo něco navíc. Víc duše i víc těla. Prostě nebyla jsem Pecková, ale Carmen. A to jsem chtěla i Wanted – být zcela ve službách této úžasné muziky a vícedimenzionálního žánru.

SU 4226-2

Supraphonline

Foto © Lukáš Kaderábek

PAVOL BRŠLÍK

Supraphononline

HVĚZDNÝ TENORISTA NAHRÁL DVOŘÁKA

Slovenský tenorista Pavol Bršlík (v zahraničí vystupuje jako Pavol Breslik) patří dnes k nejvýraznějším představitelům mladé pěvecké generace na mezinárodní operní scéně. Přelomový v jeho kariéře byl rok 2005, kdy byl v anketě kritiků prestižního časopisu Opernwelt oceněn jako „Pěvecký talent roku“. V roce 2000 zvítězil v mezinárodní soutěži Antonína Dvořáka v Karlových Varech. Studoval na Akademii umění v Banské Bystrici, v operním studiu CNIPAL v Marseille, navštěvoval mistrovské kurzy u Yvonne Minton, Mady Mesplé, Mirrelly Freni a Williama Matteuzziho. V letech 2003–2006 byl sólistou Berlínské státní opery. V roce 2006 debutoval v Metropolitní opeře. Je pravidelným hostem významných evropských operních domů: Vídeňská státní opera – Lenský (Čajkovskij, Evžen Oněgin), Nemorino (Donizetti, Nápoj lásky), Alfredo (Verdi, La traviata), Bavorská státní opera v Mnichově – Gennaro (Donizetti, Lucrezia Borgia) s Editou Gruberovou, Edgardo (Lucia di Lammermoor) s Dianou Damrau. K dalším jeho rolím na této scéně patří Tamino (Mozart, Kouzelná flétna), Idamante (Mozart, Idomeneo), Nemorino, Cassio (Verdi, Otello) a Alfredo. Covent Garden – Lenský, Ferrando a Tamino, Don Ottavio.

Pavol Bršlík hostoval v Pařížské opeře, v Gran Teatre del Liceu v Barceloně, v Théâtre Royal de la Monnaie v Bruselu. Od roku 2012 spolupracuje s Operou v Zurichu – Števa (Janáček, Její pastorkyňa), Don Ottavio, Faust, Roberto Devereux, Nadir (Bizet, Lovci Perel) a Peter Quint (Britten, The Turn of the Screw). Je také vyhledávaným koncertním umělcem. Představil se například na BBC Proms, Salzburger Festpielen, Osterfestspielen Baden-Baden, v Paříži a v Drážďanech.

Zvláštní péči věnuje Pavol Bršlík rovněž písňovému repertoáru. Od mládí má vřelý vztah k slovanským lidovým i umělým písním, ale věnuje se také německému repertoáru, zejména dílům Franze Schuberta. Vrcholem jeho kariéry písňového interpreta byl debut na významném schubertovském festivalu Schubertiade ve Schwarzenbergu v roce 2014. Na CD vyšla také jeho nahrávka Schubertova cyklu Spanilá mlynářka.

Pro vydavatelství Supraphon nahrál Dvořákovy Cypřiše, Písně večerní a Cigánské melodie. Nahrávka vznikla ve spolupráci Pavla Bršlíka s renomovaným slovenským klavíristou Robertem Pechancem. Na CD i v digitální podobě album vyšlo 21. dubna.

SU 4215-2

Foto © Anton Karpita

ANDRÁS ADORJÁN

VZPOMÍNÁ NA JEANA-PIERRA RAMPALA

Původem maďarský flétnista András Adorján vyrůstal od roku 1956 v Dánsku a v Kodani studoval zubní chirurgii a hudbu. Poté pokračoval ve studiu u Jeana-Pierra Rampala a v mistrovské třídě švýcarského flétnisty Aurèla Nicoleta. Adorján působí i jako pedagog. V roce 1987 byl jmenován profesorem Vysoké hudební školy v Kolíně nad Rýnem, každoročně vyučoval na Rampalově hudební akademii a v dalších mistrovských interpretačních kurzech. Je také pravidelně porotcem významných flétnových soutěží a předsedou Německé společnosti pro flétnu.

Do Prahy přijel András Adorján na pozvání Pražské konzervatoře, kde zahrál v rámci Flétnových dnů, a zároveň byl kmotrem nového alba vydavatelství Supraphon, které na hudební trh přináší kompletní supraphonské nahrávky slavného francouzského flétnisty Jeana-Pierra Rampala v remasterované verzi.

Jak významným interpretem byl ve flétnovém světě Jean-Pierre Rampal?

Myslím si, že dobrým důkazem toho, jak důležitý byl pro náš nástroj, je fakt, že flétna je v dnešní době stejně tak významným sólovým nástrojem, jako jsou housle. On byl prvním moderním flétnovým virtuosem, který doslova představil světu flétnu jako sólový hudební nástroj.

Podle čeho vybíral Rampal repertoár, který studoval a hrál?

Byl velmi zvědavým mužem, často navštěvoval knihovny a archivy, nechával psát novou hudbu pro flétnu, objevoval a znovuobjevoval krásná díla, a kdykoli měl pocit,

že by nějaká zajímavá skladba měla být natočena, natočil ji. Díky Rampalovi jsme měli možnost objevit spoustu nových skladeb.

A co soudobá hudba? Také se jí hodně věnoval, je to tak?

Byla to jedna ze součástí jeho života. Jak už jsem řekl – on chtěl, aby se flétna dostala na úplný vrchol, a na ten vrchol se nedostanete, pokud nehrajete současnou hudbu. Pokaždé, když potkal zajímavého skladatele, požádal ho, aby pro něj napsal nějakou novinku. A mnoho z těch děl hraje dodnes a jsou pro nás jakýmsi denním chlebem.

V Praze jste se stal kmotrem alba vydavatelství Supraphon, které na hudební trh přináší Rampalovy kompletní supraphonské nahrávky. V čem je podle Vás hlavní přínos těchto remasterovaných nahrávek?

Je velmi důležité nezapomínat na velké mistry minulých let. A současný život je tak rychlý! Když se dnes zeptáte mladých hráčů,

koho z flétnových legend znají, opravdu jen malá část z nich vysloví ta dvě legendární jména – Jean-Pierre Rampal a Aurèle Nicolet. Mladí lidé neměli až doteď možnost poslouchat moc z jejich nahrávek. A to se právě touto remasterovanou nahrávkou může změnit. Nemusí shánět vinylové desky nebo nějaká stará CD, která už nejsou na trhu. Takže z této nahrávky mám ohromnou radost. Je to pro všechny obrovská radost!!

Je nějaká hlavní rada, kterou Vám Jean-Pierre Rampal dal?

Řekl bych, že nejlepší radou nejen pro mě, ale pro všechny hudebníky, byla myšlenka, že hudebník by měl tak dokonale ovládat svůj nástroj, že publikum, které ho poslouchá, nevnímá ten nástroj, ale pouze a jen hudbu samotnou.

Vy sám působíte mnoho let jako pedagog; převzal jste pro svoji pedagogickou práci něco od Rampala?

Ano! Vite, měl jsem několik učitelů a dva z nich byli opravdovými mistry ve svém

oboru 20. století – Jean-Pierre Rampal a Aurèle Nicolet, kteří byli přáteli. Myslím, že mé hraní i učení je kombinací obou těchto úžasných flétnistů. A jsem si jistý, že když já sám učím, často používám příklady a slova z jejich učení... Ale dnes jsou to už má slova a já nedokážu říci, co jsem si vzal od koho.

Jaký je vlastně v současné zájem o studium hry na flétnu?

Myslím, že flétnový boom se o něco zmenšil od dob, kdy jsem já začínal. V té době bylo nás, flétnistů, mnohem víc než teď. A hlavně bylo mnohem více evropských hráčů, než je nyní. Flétnový boom se totiž přesunul do Asie. Když se podíváte do flétnové třídy konzervatoře třeba v Německu, kde jsem většinu svého života učil já, tak většina studentů je z Jižní Koreje. Mrzí mě, že nemáme tolik evropských studentů, a musím přiznat, že u přijímacích zkoušek jsou opravdu nejlepší studenti bohužel z Asie.

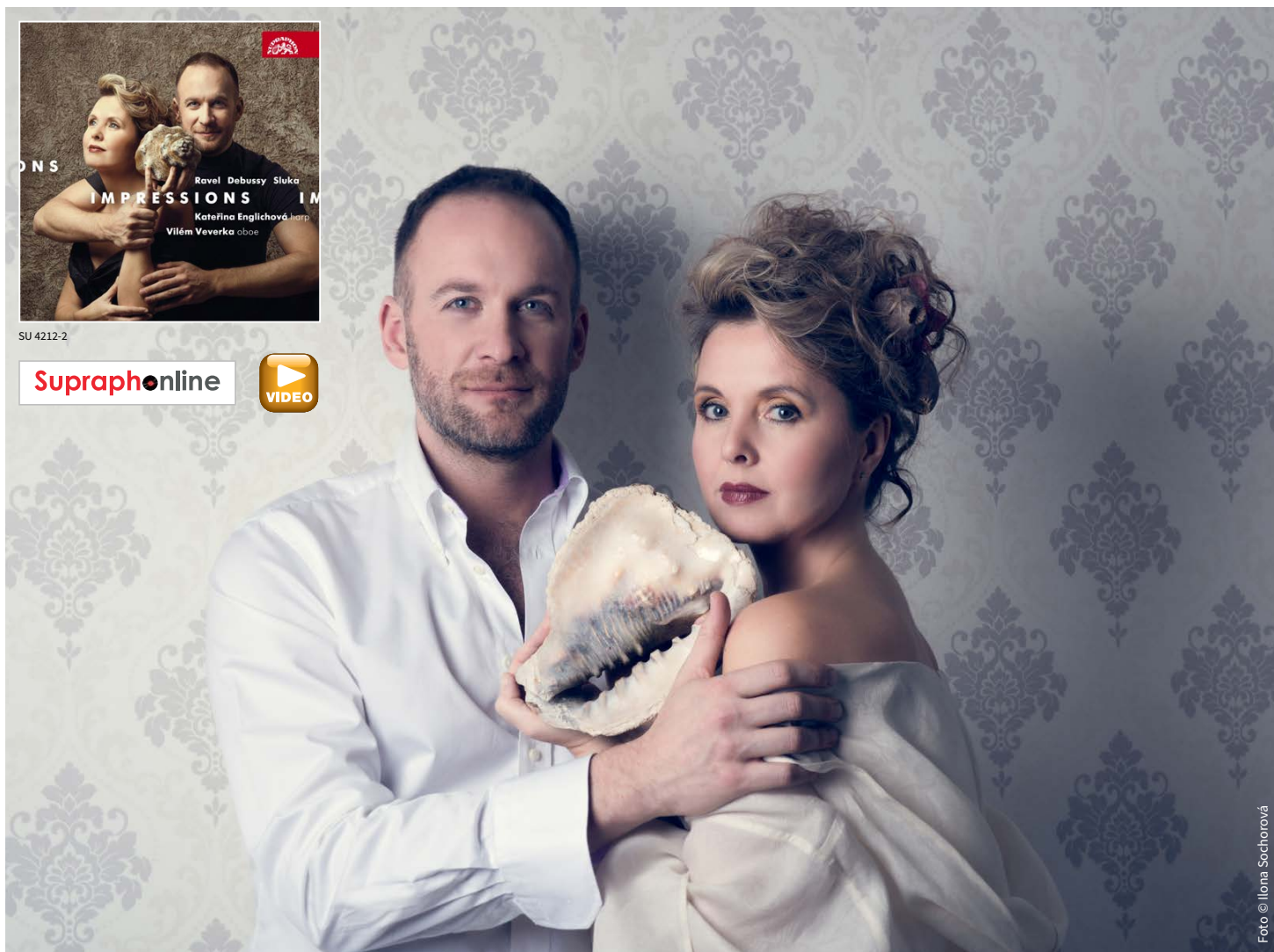
Foto © Anker Foto Munich

Foto archiv

SU 4217-2

KATEŘINA ENGLICHOVÁ & VILÉM VEVERKA V DOKONALÉ SOUHŘĚ

Novinku pojmenovali Impressions a představí ji i v rámci série koncertů po celé České republice. Poprvé 10. května 2017 v rámci vystoupení v pražské Novoměstské radnici, kde album i pokřtí. Své příznivce také zvou na mimořádný In Store koncert v prodejně Supraphon Musicpoint na Jungmannově náměstí, který se uskuteční již 4. května.

Dva mezinárodně respektovaní interpreti klasické hudby – harfenistka Kateřina Englichová a hobojista Vilém Veverka vydávají své první album nahrané v duu, jenž reflektuje téměř dvanáct let společného koncertování. Přináší hudbu Francouzů Clauda Debussyho, Maurice Ravela a domácího skladatele Luboše Sluky, který skládal přímo pro Englichovou s Veverkou. Název alba Impressions odráží odhodlání obou interpretů vystihnout a nalézat okamžik duševního rozpoložení autorů při komponování jednotlivých skladeb. Ve výsledku se jedná o zvukově specifickou, velice průzračnou až křehkou hudbu. „Nezvyklé spojení

hoboje s harfou skýtá nekonečnou škálu barev a je zároveň hypervirtuózní,“ glosuje nové album Vilém Veverka.

Stěžejní kompozicí alba Impressions je Ravelův Náhrobek Couperinův, otisk skladatelových vzpomínek na kamarády, o které přišel v 1. světové válce. Kateřina Englichová k tomu poznamenala: „Miluji původní klavírní i pozdější orchestrální verzi skladby Náhrobek Couperinův Maurice Ravela. Harfa v ní hraje velmi půvabnou úlohu a hboj dokonce stěžejní. Ale musím říct, že jsem na začátku vůbec netušila, co mě čeká. Pokud se rozhodnu hrát klavírní kusy, většinou si part pro harfu upravuji sama, což jsem

měla v úmyslu i v tomto případě, začala jsem s otevřeným hledím, ale po měsíci po dvou jsem zjistila, že se úpravy musí chopit odborník. Někdy bych poškodila jak Ravela, tak sebe (smích). V tu chvíli přišel nápad oslovit skladatele Otomara Kvěcha, který už pro mě a klavíristu Martina Kasíka fantasticky upravil Španělskou serenádu Isaaca Albénize. Pan Kvěch naši nabídku přijal a evidentně si práci užíval. Vždycky jednou za čas mi přišel mail typu: „Milá Kateřino, zrovna se probírám třetí větou. Ravel je génius!“

Drobné perly z díla Ravela i Debussyho zaznívají na albu Impressions v citlivě vypracovaných úpravách, jež přináší těmto

skladbám novou barevnost. Primavera Luboše Sluky byla zkomponována přímo pro duo Englichová & Veverka a představuje se zde v premiérové nahrávce. Vilém Veverka k tomu uvedl: „Primaveru zkomponoval Luboš Sluka přímo pro nás. Je to hudba, která si na nic nehraje, je libivá, ale ne laciná. Zcela ve „slukovském“ charakteru v tom nejlepším slova smyslu. Provedli jsme ji poprvé v roce 2015 v Orlických horách v magickém prostředí malého venkovského kostela. Pan Sluka byl přítomen, má tam nedaleko chalupu. Dodnes bych mohl přesně popsat veškeré detaily z toho dne, natolik to byl výjimečný zážitek.“

ZUZANA RŮŽIČKOVÁ

KRÁLOVNA CEMBALA

OSLAVILA DEVADESÁTINY

Supraphononline

Supraphon vydává u příležitosti významného životního jubilea Zuzany Růžičkové její nahrávku Bachových cembalových koncertů. Vznikala v pohnutém období kolem tzv. Pražského jara a následné sovětské okupace Československa v srpnu 1968. Paní profesorka Růžičková na ní spolupracovala s Pražskými komorními sólisty vedenými dirigentem Václavem Neumannem.

Foto archiv

Foto © Ilona Sochorová

U příležitosti nového vydání této legendární nahrávky jsme dohledali několik jejích vzpomínek a úvah z dob, kdy aktivně koncertovala a nahrávala gramofonové desky doslova po celém světě. Její postřehy dokazují laskavost, moudrost a také jedinečný společenský i kulturní přehled a nadhled.

LÁSKA K BACHOVĚ HUDBĚ

„Zvolila jsem si cembalo z lásky k Bachově hudbě. Snad proto k ní přistupuji nikoliv primárně, z pozice nástrojové, ale z globálního pohledu na celé jeho dílo. Cembalo, jemuž Bach svěřil celou jednu třetinu svého obrovského odkazu, mi to umožňuje.“

O NAHRÁVÁNÍ

„Cembalo a mikrofon, to je vztah, který musím respektovat a kterému musím podří-

dit všechny technické prostředky své hry, jako přizpůsobování dynamiky, nepatrně tempa, zkrácení přestávek mezi větami – jiná kouzla a čáry neznám.“

„Ideální doba zrání nahrávky je tak půldruhého roku. Studuji o prázdninách, pak ověřuji před publikem výsledky koncepce, jejímž promyšlení věnuji největší pozornost. Vráťím se k ní čtyři až šest neděl před termínem stanoveným pro pořízení snímku v nahrávacím studiu, znovu cvičím a promyslím koncepci pro desku.“

„Umělecká koncepce není jen otázkou stavby skladby: je to také otázka repertoárová. Gramofonová deska tu dává neomezené možnosti.“

O KONCERTOVÁNÍ DOMA

„Hraju ráda doma. Vidím na svých koncertech hodně mladých lidí: jejich vztah k staré

hudbě mě těší, jak patrně, nejde jim jen o lehcí, oddechovou duševní potravu, vyhledávají také náročnou myšlenkovou spolupráci, jakou vyžaduje Johann Sebastian Bach. Koncerty v Praze jsou pro mne vždy nejvyšší zkouškou a nejhlubším zážitkem.“

O KONCERTOVÁNÍ VE SVĚTĚ

„V Paříži zasypali posluchači při mém koncertě pódium fialkami, v Dubrovniku se snesly z galérií atria na můj nástroj růže – nemohla jsem pokračovat ve hře, dokud jejich okvětní lístky, uvázlé mezi strunami, neodstranili vysavačem, v Sofii utvořilo obecenstvo dlouhý špalír, Angličané vyvrátili pověst o své zdrženlivosti bouřlivými projevy. Ale ze všeho nejvíce si cením úspěch u pražského publika.“

SU 4222-2

REDAKCE: Vladan Drvota, Zdeněk Brouček, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc a Tomáš Pilát / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.plus.google.com/+supraphon/

www.supraphon.cz